

Hoofdstuk 1

Florence voorjaar 2019

De stilte in het Santa Maria Annunziata ziekenhuis werd onderbroken door zoemende apparaten en zacht gekuch. De geur van zweet, opgewarmd eten en antiseptische zeep omringde haar terwijl ze door het donkere trappenhuis naar boven liep. Uit haar jas viste ze latex handschoenen en deed haar blauwe mondkapje goed. Doelbewust liep ze de verpleegafdeling op en duwde de deur van kamer 5.14 open. Hij sliep. Wit verband stak schril af tegen zijn zongebruinde huid. Uit zijn linker mondhoek droop speeksel en zijn gesnurk vulde de ruimte. Roerloos staarde ze naar zijn volle lippen die ze eens had gekust. Zijn brede behaarde handen lagen roerloos op het bed, handen die haar gestreeld hadden. Ze zoog haar wangen naar binnen. Dit moest, er was geen andere keus. Snel sloot ze de injectiespuit aan op de canule in zijn arm en drukte die leeg. Toen de liftdeuren zich achter haar sloten, hoorde ze verpleegsters rennen. Reanimatie zou niet helpen, daar was ze zeker van.

Hoofdstuk 2

Amsterdam – Voorjaar 2018

Een ruwe tong schraapte over haar arm. Slaperig draaide Emma zich om en aarde de meer dan stevige rode kater Boris, die zich knorrend tegen haar aan nestelde. Vandaag werd ze dertig. Op haar iPhone stonden een paar sms'jes met felicitaties van vriendinnen, haar tante Claire, maar niets van Peter. Hij zat in Bulgarije voor zaken, maar volgens de 'zoek vrienden app' zat hij gewoon in de Bijlmer. Ze wilde niet weten wat hij daar deed. Hun relatie was op het vriespunt beland. Praten had weinig zin meer. Uit elkaar gaan, zou ook verhuizen betekenen en als ze daaraan dacht werd ze misselijk. Beelden van verhuizers die haar antieke secretaire lieten vallen terwijl ze op de staart van Boris traptten, schoten door haar hoofd. De foto's op Funda van huurappartementen 40m², amper daglicht, bruine vlekken op het plafond en een huur van 3000 euro per maand, verhoogde de pret ook niet. Ze was gehecht aan Amsterdam en als dat voortmodderen betekende, dan moest dat maar. Met een zucht stond ze op, liep naar de keuken en schoof een roze kopje onder het espressoapparaat. Het appartement was ruim en licht met uitzicht op de Prinsengracht. De oude parketvloer kraakte sfeervol als ze er overheen liep. Een rij witte Billy kasten langs de wand puilden uit met boeken over geschiedenis, moderne kunst, tandheelkunde en thrillers van Agatha Christie tot Dan Brown. Een drie meter lange zandkleurige linnen bank met roze bloemen stond voor het raam en pofstoelen ertegenover. Boven de marmeren haard vulde een bloemenschilderij van 1.50 x 1.50 in geel/groene tinten de zandkleurige muur. De muur ertegenover hing vol met haar eigen schilderijen met bloemen in tere roze tinten tot fel paars. Ronde houten tafeltjes stonden vol met planten, kaarsen en fotolijstjes. Een zachte winterzon gleed over de twee kolossale bananenplanten in rieten manden naar binnen. De hal hing vol met zwarte Afrikaanse houten maskers die haar vader kwijt wilde. Peter vond ze afschuwelijk, maar ze hadden iets ouds, iets oers, als tegenwicht voor haar roze schilderijen. Het laatste wat ze wilde was verhuizen. Dit was haar thuis en hier wilde ze blijven. De kruidige geur van espresso verjoeg haar somberheid en ze liep naar de voorraadkast voor de suikerpot. Een warme hoop van Boris gleed weg onder haar blote

voet. Hinkend bereikte ze het aanrecht en veegde de poep eraf met een stuk keukenpapier. Zuchtend liet ze zich zakken aan de keukentafel en nam een slokje espresso. Waarom was haar leven zo'n puinhoop? Het was tijd om een praktijk over te nemen en ondernemer te worden, maar ze kon zich er niet toe zetten. Vijf dagen werken in de week zag ze niet zitten. Zonder ambitie? Ja, waarschijnlijk wel. Ze pakte haar mobiel en checkte de mail en haar agenda. Vandaag naar Pamela. Tijdens hun studie hadden ze in hetzelfde studentenhuis gewoond en waren dikke vriendinnen geworden. Pam studeerde Nederlands en Emma Tandheelkunde. Pam was zwanger en dat nieuws maakte haar blij, maar ook somber. Niet dat ze een kind wilde, maar samen met een partner iets opbouwen, dat miste ze. Ze duwde haar gezicht in de zachte vacht van Boris. Het ...